

Sygn. akt I CSK 372/16

POSTANOWIENIE

Dnia 28 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa M. N.

przeciwko K. B. B. i P. B.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 grudnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 25 listopada 2015 r., sygn. akt VI ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powódki M.N. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) należy zważyć, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Oparcie wniosku na pierwszej ze wskazanych przyczyn kasacyjnych wymaga sformułowania tego zagadnienia, wskazania argumentów powodujących występowanie rozbieżnych ocen prawnych, a także na przedstawieniu przez skarżącego własnego stanowiska w formie odpowiedniego wyводу jurydycznego, wykazującego nie tylko zasadność preferowanego przez skarżącego sposobu rozstrzygnięcia określonego zagadnienia prawnego, ale także wadliwość przyjętego przez Sąd drugiej instancji w zaskarżonym orzeczeniu rozwiązania postawionego

problemu przy wykorzystaniu zapatrywań prawnych wyrażonych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku sądu drugiej instancji.

Istotne zagadnienie prawne przedstawione przez skarżącą dotyczy tego, czy dowód z opinii biegłego rzeczoznawcy z zakresu spraw budowlanych na okoliczność ustalenia wartości nieruchomości może stanowić podstawę ustaleń sądu w sytuacji, gdy możliwe jest to jedynie w oparciu o opinię wydaną przez rzeczoznawcę majątkowego w formie operatu szacunkowego przy użyciu sposobów określania wartości nieruchomości oraz czy posiadanie przez biegłego sądowego sporządzającego opinię w oparciu o postanowienie sądu dopuszczające dowód z opinii biegłego rzeczoznawcy z zakresu prac budowlanych - kilku specjalności, w tym specjalności rzeczoznawcy majątkowego, stanowi spełnienie wymogu z art. 7 i art. 240 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami. Tak sformułowane zagadnienia nie odpowiadają wskazanym wyżej wymogom, albowiem z uzasadnienia wniosku wynika, że skarżąca nie tyle wskazuje na pojawiające się poważne trudności z wykładnią i zastosowaniem przytoczonych przepisów prawa materialnego, ile kwestionuje w istocie przeprowadzoną przez Sąd Apelacyjny ocenę dowodów z opinii biegłych, w tym biegłego W. K., w ramach której to oceny, Sąd ustosunkował się do zgłoszonych już w apelacji zastrzeżeń powódki co do kwalifikacji tego biegłego, zagadnienie prawne ma więc charakter pozorny, a należy pamiętać, że chodzi tu o problem o charakterze prawnym powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozstrzygnięcie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć jednocześnie charakter uniwersalny w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzyganiu innych podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 roku, IV CSK 53/13, niepubl.).

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji.